

Несъмнено беше предизвестие за буря, когато с развълнуван глас Прошко Прошков каза, че ДСБ „има опасност да се редуцира от гражданска партия до някакъв тип инструмент за оцеляване на една върхушка” пред водещия на Нова ТВ в края на март тази година. По-късно той и още неколцина от младия ешалон на ДСБ се отцепиха под гръмкото негодувание на своите доскорошни съпартийци, за да се присъединят към новата формация България на гражданите. Така за кой ли път беше извършен един тривиален за нашата действителност акт – разцеплението на една една политическа сила.

До тук имаме една типична българска история. В търсенето на причините за поредното отцепване почти всички се забъркаха в непроницаемото кълбо на обичайните причини и следствия, които се обсъждат по тези ширини. Тъмна жажда за власт, предателство, смъртта на каузата, перспективно политическо бъдеще. Всъщност в цитата на Прошков се намира разковничето за корените на нашето политическо разцепление. Поразително, дори и той не му обръща достатъчно внимание. За да разберем защо у нас политическото единство е една химера, не е достатъчно да се взираме единствено в собствения си пъп. Ще бъде добре да загърбим балканската действителност и да обърнем поглед навън.

В надпреварата за номинацията на Републиканската партия в САЩ за президент на изборите през 2012-а участваха цели 12 претендента*.

ПРОИЗХОД НА БЪЛГАРСКОТО ПОЛИТИЧЕСКО РАЗЦЕПЛЕНИЕ

Written by Иван Панчев

Вторник, 17 Юли 2012 17:31 - Последно променен Сряда, 18 Юли 2012 11:39

Войната между тях беше изпъстрена с ожесточени спорове, яростни митинги, удари под кръста, телевизионни реклами и антиреклами. Върхът на компроматната война достигна своя пик, когато Хърман Кейн беше обвинен публично в непристойно сексуално посегателство. Неубедителният отговор предопредели оттеглянето му. Специални анимационни антиреклами пък показаха Мит Ромни и Рик Пери като комични гротески. Тази битка доби още по-тъмни измерения. В някои щати привържениците на Ромни създадоха фалшиви дубликати на организацията на Рон Пол, за да отклонят делегати.

Войната между кандидатите на Републиканската партия в САЩ ще заглъхне. През август тази година в Тампа - Флорида, Националната конференция на Републиканската партия ще номинира този, който ще се изправи срещу Обама.

Представете си сега, че в ДСБ има 12 политици, които се борят за номинацията на партията за министър председател. Това звучи нелепо нали. Защото всички знаем, че ДСБ може да има само един кандидат за министър председател - Иван Костов.

При появата на такава „бременност“, както се изразява Прошко Прошков, в ДСБ настъпват вътрешни конфликти и разцепление. Всъщност, за която и да е от българските партии такова политическо противопоставяне, както го има при Републиканците, е твърде много. Ако Републиканската партия беше като някоя българска партия до сега да се беше разпаднала хиляди пъти на американските ДСБ, СДС, НДСВ, ГЕРБ, БГ и т.н. Защо Републиканците могат да понесат 12 претендента за лидерската позиция, а ДСБ не може да понесе дори един? Как е възможно при такива политически войни Републиканската партия да остане едно цяло от 1854-а година, да излъчи мнозинството от президентите на САЩ от основаването си, някои от които са великани за десните по целия свят?

Всъщност проблемът, както обикновено, не се корени в някакви недъзи на балканския манталитет. Проблемът е в структурата, философията. Нашите политически движения, са строги монолитни йерархии, подчинени на фюрер, дуче, генерален секретар или по ново му просто председател. За йерархията всяко вътрешно недоволство представлява фундаментален проблем. Политиците на върха, както и прилежащата им котерия, се стремят по всякакъв начин да задържат своето лидерство. Те искат подчинена на тяхната воля партии, за да се останат на власт. Лидерът и йерархията изискват съперниците за върховенство, дори просто недоволните, да бъдат превърнати във врагове на партията. Така търсенето на врага с партиен билет се превърна в нескончаемо упражнение за българските политически движения от 1944-а насам.

ПРОИЗХОД НА БЪЛГАРСКОТО ПОЛИТИЧЕСКО РАЗЦЕПЛЕНИЕ

Written by Иван Панчев

Вторник, 17 Юли 2012 17:31 - Последно променен Сряда, 18 Юли 2012 11:39

Ето защо за съперниците на вожда единственият избор е да реализират нова партия. Те обвиняват за своето отцепване лидера и така остават заслепени за факта, че проблемът е структурата на партията. Така те правят отново йерархична, подчинена на политик организация. Тя страда от същите недъзи, от които те са избягали. Тоталитарните лидери на новите партии след време пак стават лоши и следва ново роене. Ето така си имаме една камара партии.

Същата грешка допусна и Прошко Прошков, който от партия доминирана от едни политици, строго йерархична, отива в друга такава партия.

Републиканската партия в същото време няма политик на върха. Нито един от 12-те не е Председателя на Републиканската партия. Всъщност нито един от тях не заема каквато и да е управленска позиция в партията. Те дори не са членове на партията, понеже такова понятие там няма. Всеки конфликт между тях стои извън организацията. Така Великата Стара Партия (както я наричат) остава незасегната от войните на политиците, здрава и единна близо 160 години. А както показахме, войните на техните политици, се отличават със същата ожесточеност като нашите.

Републиканската, както и Демократическата партия в САЩ не се управляват от политици. Опитайте се да научите например какъв пост заема Обама в Демократическата партия, какъв пост са заемали Рейгън и Буш в Републиканската и т.н. Когато партиите не са управлявани от политици, са лишени от сериозни вътрешни конфликти, каквито има при нас. Тези партии са лишени и от авторитарното, йерархично подчинение, така характерно тук. Но очевидно българските граждани не изгарят от желание да се подлагат на великото удоволствие да се кланят на вожд, тато или просто да търпят нечие началство. Иначе нямаше нашите партии да са толкова хилави и оредели.

Ние имаме нужда от такава партия. Ние имаме нужда от партия, в която политиците не са управляващи, политическа организация без политици. Наистина Гражданска партия. Това обаче изглежда не е възможно да се постигне от горе, от политици, въпреки всички претенции. Например партията на Меглена Кунева тръгва с ясното послание да бъде гражданска партия, но в крайна сметка се изгражда отново йерархична, доминирана от единици формация, където гласът на гражданите е началстван от върховете. Следователно такава партия може да бъде единствено изградена от граждани, от движения, обществени организации, от хора, които не са тръгнали по пътя към властта, споделящи общи ценности. За щастие няма нужда да сме откриватели. Чуждият опит е пред нас. Трябва просто да го вземем.

ПРОИЗХОД НА БЪЛГАРСКОТО ПОЛИТИЧЕСКО РАЗЦЕПЛЕНИЕ

Written by Иван Панчев

Вторник, 17 Юли 2012 17:31 - Последно променен Сряда, 18 Юли 2012 11:39

**Претендентите за номинацията на Републиканската партия за президентските избори през тази година бяха : Мит Ромни, Рон Пол, Рик Санторум, Нют Гингридж, Рик Пери, Мишел Бахман, Хърман Кейн, Джон Хънтсман, Тим Поуленти, Тадеус Макотър, Гари Джонсън и Бъди Румър. Голяма част от кандидатите имаха мимолетно участие, отказаха се рано, мнозина бяха и тези, които изгряха бързо набраха голяма популярност, бяха сочени като фаворити, но залязоха също толкова бързо.*

//